

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor S dominikánem Janem Rajlichem: Každý máme svůj úsek evangelizace	4
Představujeme farnost Vejpřty	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy z diecéze O majetkovém vyrovnání s generálním vikářem litoměřické diecéze P. Stanislavem Příbylem	12
Krátké zprávy z diecéze	14
Zeptali jsme se R.D. Martina Davidka, biskupského vikáře pro pastorační	15
Napsali jste Příspěvky čtenářů	16
Charita Oblastní charita Šluknov	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka	20
Z diářů biskupa a generálního vikáře	22

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
uvezení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
únor 2013 • 18. ročník • 2. číslo • 20 Kč

Samí nedokážeme nic

Od 1. ledna letošního roku byl podle směrnice podepsané diecézním biskupem ustanoven Fond solidarity litoměřické diecéze, který upravuje primárně solidaritu mezi farnostmi (a dalšími právními subjekty) v rámci naší diecéze. Nejedná se ani o fond ve smyslu nadačního fondu, ani o investiční či kapitálový fond. Byl vytvořen proto, zjednodušeně řečeno, aby mohla pomoci jedna farnost druhé, a to prostřednictvím diecéze, které má o jejich hospodaření přehled. Fond solidarity je tedy sbírání finančních prostředků z jednotlivých farností a poté jejich přerozdělení z diecéze na farnosti podle určitých pravidel.

Pravidla Fondu solidarity jsou přesně vymezena a spočívají v tom, že jednotlivé farnosti budou odvádět deset procent z celkové částky řádných sbírek konaných v kostele při bohoslužbách (nejedná se o sbírky na konkrétní účel vyhlášené biskupstvem) a z některých dalších svých příjmů (z hospodářské činnosti, prodeje apod.) na zvláštní účet (tj. Fond solidarity), kde budou tyto finanční prostředky shromažďovány a podle daných pravidel redistribuovány zpět do diecéze. Samozřejmě se lze podílet na naplňování tohoto fondu i jinou cestou (například přímými dary bez zprostředkování farnostmi), ale toto není hlavní účel fondu.

Existují naprosto přesná pravidla výpočtu podílu jednotlivých farností do tohoto fondu i pravidla rozdělování z tohoto fondu. Tyto dokumenty dostal každý farář, každý administrátor farnosti v posledním vydání úředního věstníku diecéze.

Fond solidarity se zavádí proto, že je mnoho situací, kdy méně chudá farnost může pomoci farnosti více chudé. Tento fond není novou záležitostí, v ostatních diecézích je to věc běžná, fungující, i když zpočátku někdy přijímaná s rozpaky.

Biskupství nemá neomezené finanční možnosti. Stát do této chvíle posílal mizivé prostředky na opravy církevního majetku, na provoz farností, na provoz biskupství. S novým zákonem č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, platným od 1. ledna letošního roku už nebude stát církvím přispívat tím způsobem, jakým jim dosud přispíval, a jednotlivé církve, diecéze začnou hospodařit samy.

Některé farnosti mají přebytečné hospodaření, jiné jakž takž vyjdou a některé jsou ve stálém existenčním ohrožení. Penězi, které potřebujeme pro jednotlivé farnosti, se zajišťují podíly na opravách kostelů, placení úroků při půjčkách, grantech, a také hradí řada činností, které zajišťuje diecéze výlučně pro potřebu farností: inventarizace, stavební průzkumy a mnohé další věci spojené s řádnou správou farností podle zákona (př. bezpečnost práce, požární ochrana apod.). Vydali jsme metodické pokyny, podle nichž budou moci jednotlivé farnosti o peníze z Fondu solidarity žádat. Finanční prostředky nebudou poskytovány na nějaké doplňkové záležitosti, ale na základní zajištění provozu farností.

Vytvoření Fondu solidarity má i teologický důvod: farnosti nejsou jednotky samy pro sebe, základní jednotkou v církvi je diecéze. Farnosti jsou zřizovány biskupem a biskup do nich posílá kněze, kteří jsou jeho prodlouženou rukou. Fond má tedy i za úkol smelit diecézi - abychom se cítili jako jedna rodina a navzájem si pomáhali, přítom ale způsobem koordinovaným. Je to jakési zrovnoprávnění příležitostí něco získat, ale i něco dát. Je to prostě normální způsob přerozdělení prostředků. Jsme si vědomi toho, že sami nedokážeme nic, ale dohromady dokážeme mnoho.

P. Stanislav Příbyl, generální vikář

V březnovém čísle Zdislavy

- budeme hovořit s **akad. mal. Evou Votočkovou**, restaurátorkou diecézního konzervátorského centra Biskupství litoměřického
- navštívíme **farní obvod Šluknov**
- nabídneme přednášku **Mons. Antona Ottheo**, vedoucího kanceláře Sdružení Ackermann-Gemeinde v Praze, o česko-německých vztazích
- vyhodnotíme letošní **Tříkrálovou sbírku**
- přineseme **pozdánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Ať mě tvůj dobrotivý duch, Bože, vede rovným krajem.

(Žl 143,10)

Každý máme svůj úsek evangelizace

U příležitosti Roku víry spojeného s naléhavým papežským voláním po nové evangelizaci přinášíme rozhovor s mnichem dominikánem **Janem Rajlichem**, který je známý právě svým dlouholetým nadšením pro evangelizaci - a pro oázy, malé skupiny mládeže, tvořící se v proudu katolického evangelizačního hnutí Světlo-Život. V naší diecézi působil poprvé osm let do roku 2000 v klášteře v Ústí nad Labem, v současné době je již třetím rokem strážcem hrobu sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí a administrátorem zdejší farnosti.

Jak ses dostal k evangelizaci?

Byl takový moment, kdy jsem to zkusil. V roce 1984 jsem měl první skupinu mládeže, oázu, a v manuálu jsem našel následující pokyn: „moderátor rozešle účastníky oázy po dvojicích za lidmi“. Tak jsem po určitém váhání a společném hlasování rozeslal účastníky oázy po dvou. Byl jsem mile překvapený, protože se s námi v zásadě lidé bavili. Byla to velká konfrontace s předpoklady, které se u mě i jiných lidí ukázaly jako zcela nepravdivé. Myslel jsem si, že lidé jsou nastavení proti víře nebo k ní mají posměšný vztah - a překvapilo mě, že to není pravda.

Odkud jsi čerpal inspiraci?

Dodnes je základem oáza. Nadstavbou jsou kontakty s jinými evangelizačními školami světa. Vždycky jsem se zájmem sledoval, a když jsem zachytil něco zajímavého, co by šlo u nás zkusit, tak jsme to zkusili. Jednoduše jsme to okopírovali. Hodně věcí máme přejatých od různých hnutí jako je Alfa-Omega¹, charismatická obnova, ICPE², nebo dokonce i od Koinonie sv. Jana Křtitele.

Mohl bys uvést nějaký příklad?

Základním učitelem evangelizace byl pro mě, kromě oázy, americký evangelík Greg Trainor. Dojžděl do ČSFR a vysvětlil mi,

jak se modlit před evangelizací, podtrhl význam Ducha svatého při evangelizaci a navedl mě na modlitbu za znamení. Myslí, že moje evangelizování se dá opravdu rozdělit na období pokusů před setkáním s ním a na období práce po setkání s ním.

Další věc, chození dveře od dveří, jak se to dělá a jak se přistupuje k lidem, máme od italského hnutí Alfa-Omega, které mělo asi pětadvacetiprocentní úspěšnost, to znamená, že každá čtvrtá domácnost je pozvala domů na návštěvu. Nám se to pohybuje někde mezi deseti a dvaceti procenty.

Evangelizace „Den otevřených očí“ v Klatovech (2012)

Základní strukturu evangelizačního kurzu, který dávám, mám od Christophera Nobleho z Františkánské univerzity ve Steubenville. Kurz je postavený na charismatické obnově, vylití Ducha svatého a rozvinutí ochoty evangelizací sloužit Bohu. Důraz dává na jasné schéma evangelizačního rozhovoru: co zhruba říci, jaké věci vysvětlit tomu, se kterým mluvím o víře.

Hlavní orientaci na evangelizaci „ve vlastním domě“, tedy lidí, se kterými se běžně stýkáme a nemusíme tedy za nimi zvlášť chodit, máme od italského hnutí farních evangelizačních buněk.

Od hnutí Campus Crusade for Christ³ máme tzv. pět kroků k evangelizaci ve svém prostředí: Pomodli se k Bohu, aby tě poslal. Rozhlédni se kolem sebe, vytipuj si určitý počet lidí. Začni se za ně modlit. Spřátel se s nimi, doprovod je na nějakou akci. A pak se o ně dál starej.

Z oázy jsem přijal hlavně strategii velké evangelizace - snahy oslovit každého člověka, který na této zemi žije. Evangelizace probíhá ve čtyřech oblastech: nejprve v samotné skupině, která se na evangelizaci připravuje, potom mezi všemi věřícími, nakonec v celém území.

A jako poslední věc jsme přes Asociaci koordinátorů katolických škol evangelizace přijali program přípravy na rok 2033. To jsou zhruba moje základní inspirační prameny.

Když říkáš my, koho tím máš na mysli?

Myslím tím nejen mě, ale i pomalu rostoucí skupinu mladých lidí a rodin, s kterými jsem v pravidelném kontaktu v rámci hnutí oáz. Jsou to mladí, kteří absolvují formaci ke křesťanské zralosti během čtyř let v době jejich dospívání, podobně jako na střední škole. Rodiny tvoří už dospělí, kteří se sami rozhodli žít ve své domácnosti jako domácí církev.

Jaká je historie evangelizace u nás?

Před charismatickou obnovou to byli jednotlivci, kteří nějakým způsobem získávali lidi pro Boha. Například Jiří Reinsberg, Jan Evangelista Urban nebo náš laik Milan Procházka.

Potom přišla charismatická obnova. Pamatuji si to dobře, protože jsem stál u samého jejího počátku u nás v roce 1981. Vylití Ducha svatého se projevovalo určitou euforií. Po modlitebním setkání jeho účastníci dávali „zlobili“, zpívali písničky na autobusových zastávkách, psali nápisy „Ježíš žije!“ a velice spontánně hovořili s lidmi o své víře. Tato forma svatodušního úcty k nám přinesla odvahu otevřeně se přiznávat k víře. Předtím jsem tuto odvahu, jakési vyběhnutí na veřejnost bez bázně, v církvi nezahlédl.

Později jsem se s tímto hnutím rozešel, hledal jsem ukázněnější a s normálním životem více shodné hnutí. Oázy mi začaly od prvního kontaktu s nimi vyhovovat, protože vedle obnovy v Duchu svatém kladly zásadní důraz na věrnost Božímu slovu a hlubokou snahu podle něho žít. Když jsem se s formací oázy postupně stále lépe seznámil, zůstal jsem ohromen, co nenápadná formace pro „puberťáky“ dokáže otevřít za bohatství.

Pro mě to byl po delší dobu nový inspirační zdroj v celém duchovním životě. Díky oázám jsem se dostal k smyslu svého kněžství, obnově modlitby a lectio divina, k liturgii, k jasnému a duchovně

zralému vztahu k církvi. To mi u charismaticků vysloveně chybělo. Oázy dělám od osmdesátého čtvrtého roku doteď. Myslí, že to je doslova dar Ducha svatého a dobrá střední „škola duchovního života“. A právě evangelizace je zde něco samozřejmého, protože patří ke křesťanské zralosti, a kdo jí není schopen, není zralým křesťanem.

Jak to bylo s evangelizací dál?

Nevím úplně přesně, jak postupovali v jiných skupinách (Střetovi, hnutí Emmanuel z Brna a další), ale v devadesátém roce, čerstvě po pádu komunismu, jsem se účastnil setkání v Czestochowé, kam přijel jezuita Manuel Casanova z evropské kanceláře Evangelizace 2000. Při setkání s ním jsem mu řekl, že máme projekt misijního autobusu, který objíždí pohraničí. Později mě pozval na setkání ASSCE 2000⁴ v Berlíně. Tam jsem se setkal (už podruhé) s Danielem Angem⁵ a s dalšími charismaticky a zjistil, že už existují školy, které učí evangelizovat. To mě uchvátilo! Hned jsem chtěl založit evangelizační školu také u nás.

Když jsem byl v devadesátém třetím na jaře převelen do severních Čech, začali jsme s oázou postupně zkoušet výpravy po dvojicích za lidmi: o prázdninách jsme poprvé zkusili projít vesnici dveře od dveří. První pokus se nám velice zalíbil, tak jsme pokračovali dál. První obec, kterou jsme prošli, byly Řehlovice u Ústí nad

Obnova křesťanských slibů na oáze (2012)

Labem, potom celý Benešov nad Ploučnicí a Bohušovice nad Ohří. Velkým obohacením pro mě bylo setkání s doktorem Otto Neubauerem z Vídeňské evangelizační školy IAE⁶. Jednou mi někdo zavolal z Vídně, že by si jistá evangelizační škola chtěla vyzkoušet evangelizaci ve farnosti sv. Jiljí v Praze a jestli bychom

Evangelizace „Den otevřených očí“ v Klatovech (2012)

jim na jedno odpoledne nepůjčili kostel. Nakonec jsme jim nejen půjčili kostel, ale skupina asi dvaceti našich farníků vyrazila po dvojicích s nimi. V podstatě jsme zvali lidi do kostela. To byla velice inspirativní metoda, kterou jsme potom mnohokrát využili. Šlo o využití kostela, ve kterém se koná adorace s další nabídkou: položit před oltář papírek s prosbou, vzít si vytištěný citát z Písma, hovořit s knězem.

Doktor Neubauer měl i dobře rozpracovanou strategii, jak spolupracovat s místní farností, ve které se evangelizace má

uskutečnit. Přijali jsme ji jako model přípravy farnosti na misie: nejprve se ve farnosti oznámí, že se mají konat misie. Následně se ve farnosti vytvoří přípravná skupina. Přípravný tým má také evangelizační škola. Oba týmy spolupracují a vypracují schéma misí, které pak společně provedou. Tohle se mi hodně líbilo.

Když začaly v Evropě probíhat evangelizace velkých měst (Vídne, Lisabonu, Paříže, Bruselu), přišel Dominik Duka s tím, že by chtěl zkusit misii ve své diecézi. Rovnou jsem mu navrhl, ať začne od diecézního města Hradce Králové. Hradečtí faráři a farní rady s misíi souhlasili. Farnosti si přichystaly program, otevřely kostely a nabídly prohlídku půdy nebo věží - akce, které se dnes vesměs dělají při Noci kostelů. Diecéze připravila sadu přednášek, diskusí, promítání filmů a koncertů, která měla vytvořit týden křesťanské kultury. Naše skupina působila hlavně na ulici.

Dopadlo to ohromně, protože jsme oslovili asi osm tisíc lidí. Dominik Duka to komentoval slovy, že kdykoliv se pohnula k evangelizaci nějaká evangelická církev, tak bylo město zaplavené desítkami stížností na jejich působení. Naše akce nevyvolala stížnost ani jednu jedinou. Kladná reakce obyvatel města se dala poznat i na jiných momentech, např. po týdnu nám představená dominikánek, sestra Miriam,

řekla, že cestou k nám měla čtyři rozhovory s lidmi, kteří ji zastavili a sami se začali vyptávat na katolickou víru.

Nyní za hlavní prioritu považují velkou evangelizaci Prahy. Je to ale úkol, který si úplně nedokážu představit, protože odpovídající počet evangelizujících by u Prahy musel jít do desítek tisíc lidí.

Co to vůbec je evangelizace?

Hlavní cílovou skupinou evangelizace jsou lidé, kteří nevěří, na rozdíl od pastorače, kde cílovou skupinou jsou lidé, kteří věří, nebo se předpokládá, že věří. U evangelizace jde o to, že člověk, který nevěří nebo alespoň u sebe nedeclaruje, že věří, se má setkat se svědectvím věřícího člověka, a to mu může umožnit rozhodnout se uvěřit. Udělá tak první krok, který má stránku vůle, to znamená chci, a stránku znalostí, to znamená první vědomosti o Ježíši, Bohu, Boží lásce a hříchu neboli o hlavních věcech, které se dotýkají lidského života. Evangelizace je hlásání svědectví o Ježíši lidem, kteří o něm neslyšeli nebo o něm neslyšeli pravidelně nebo jim víceméně nic neříká. Prvním místem evangelizace není kostel, ale veřejnost, prostranství před kostelem.

Kdo má evangelizovat? Týká se to jen kněží?

Myslím, že situace je taková, že celkově se nacházíme ve válce, v boji. Čelíme různým představám o životě člověka, jako jsou takzvané „správné“ ideály společnosti, „schvalované“ jedná-

ní, „mravní“ vzory, které mohou být ale úplně špatné. Jsou lidé, kteří v takových „hodnotách“ žijí a kteří se v životě podle nich rozhodují. Myslím si, že evangelium se musí dostat k těmto lidem a musí tyto struktury změnit a všechny pověry a hříchy, které se staly ve společnosti normální, z ní dostat ven.

Jsou proto dva směry evangelizace: jeden je hromadný, kulturní, druhý je osobní, zaměřený k jednotlivcům. Evangelizaci z tohoto hlediska dělá celá církev. Něco je víc na biskupovi a kněžích (spíše otázka kulturních záležitostí, toho všeobecného), něco na jednotlivých lidech (přinesení evangelia k jejich bližním).

Jestliže někdo čeká, že bude evangelizovat například jenom biskup, musí si uvědomit, že když by měl biskup přijít do jeho rodiny, může tam zůstat jen pár minut. Co může za tu dobu říci? Zatímco dotyčný tam tráví celý život. Když tam nepřinese evangelium on, tak ho tam nepřinese nikdo.

Každý z nás máme svůj úsek, nějaké pole evangelizace, kde to, že se tam bude evangelizovat, je vyslovené na nás. A když tuto povinnost nesplníme, tak z toho jsou důsledky, bohužel, docela vážné: problémy a bolesti pro lidi okolo nás, kterým jsme evangelium dát měli a nedali. Jsou situace a místa, ve kterých by se člověk z vlastní zodpovědnosti hlásat evangelium prostě vyvléknout a házet to na někoho jiného neměl. Rodina, pracoviště, obec.

S oázou (2012)

Někdo říká, že není třeba otevřeně mluvit o Kristu, ale stačí dávat svědectví životem?

Ještě bych k tomu dodal „a až se mě lidé zeptají, tak jim řeknu, že jsem věřící“. Ve skutečnosti jde o mravní minimalismus. Co je vlastně mravní minimalismus? Zkusme si to přiblížit na příkladu: co mám udělat, abych byl spasen? Plnit církevní příkázání: chodit v neděli do kostela, dodržet stálé posty, jednou za rok se vyzpovídat a jít jednou za rok ke svatému přijímání. To je minimum. Stejně minimum existuje pro oblast evangelizace: žij, a až když se mě lidi zeptají, řeknu, že jsem věřící.

Základní svědectví života je jít pro víru na smrt. Před ním stojím s velkou úctou a nikdy bych jeho hodnotu ani trochu nezpochybnil.

Jsou v naší církvi nějaké předsudky o evangelizaci?

Nejsou to jenom předsudky o evangelizaci, ale také předsudky o lidech okolo nás. První předpoklad je, že se spousta lidí cítí nezodpovědná za církev a její poslání tady.

Další těžký předpoklad spočívá v tom, že si lidé myslí, že budou spaseni i bez víry v Ježíše Krista. Věc, která v tradici církve nemá obdoby! To je závažná relativizace všeho toho, co děláme v církvi a o co se všichni snažíme, která, myslím, ani neodpovídá naší osobní zkušenosti. Když si člověk uvědomí, jaký vliv má Ježíš na jeho život, kolik rozhodnutí musel učinit, kolik hříchů musel odložit, kolik bolesti si s tím prožil, tak pochybuji, že někdo, kdo je mimo církev, zcela ponořený v hříchu, má jistotu spásu díky Božímu milosrdenství. Podle mého názoru je to opovážlivé spoléhání se na Boží milosrdenství, hřích proti Duchu svatému. A my jsme si už trochu zvykli na to souhlasně kývat.

Další předpoklad je, že „nebude me jako jiní“. Některé metody evangelizace se spojují s prací jiných skupin, které nejsou moc populární. Problém je, že do toho pytle s druhými se člověk dostane na základě lidské zkušenosti. Všichni, kdo potkávají pravidelně aktivní skupiny, jako jsou Svědkové Jehovovi a podobně,

budou mít pod pojmem věřícího zafixovaného Svědka Jehovy. A na katolíka se budou dívat a priori přes svou zkušenost. Odkud se mezi lidmi bere tolik rozšířený předpoklad, že věřící nemůže mít svůj vlastní názor, chovat se svobodně a církev mu do všeho mluví? Která skupina věřících se těmto znakům nejvíce blíží? Svědkové Jehovovi. Kdo nechce být v jednom pytlí s nimi, musí na veřejnosti jasně dát najevo, že je katolík.

Má praktikování evangelizace nějaký vliv na duchovní život?

Ano, a to zásadní. V osobní rovině mě vede k velmi živé zkušenosti s Bohem a jeho mocí. Uvědomuji si, že Bůh je pánem všeho i dnes.

V mé pastorační práci mě evangelizace naplňuje jistotou a optimismem, co se týká budoucnosti katolické církve u nás. Existuje cesta k tomu, aby církev vrátila lidem u nás Ježíše Krista, je reálná a oázy na tuto cestu vykročily. Teď je třeba na této cestě vytrvat dalších několik generací.

Ptala se Hana Klára Němečková, foto: Štěpán Špád

Poznámky:

1. Alfa-Omega vznikla v roce 1979 jako skupinka ve farnosti, posléze přerostla v kněžské sdružení a evangelizační hnutí.
2. Institute for World Evangelization – Mission ICPE (Mezinárodní katolický program evangelizace) vznikl v roce 1978 na Maltě, dnes působí po celém světě. V roce 1985 byla v jeho rámci otevřena na Maltě škola evangelizace (www.icpe.org).
3. Campus Crusade for Christ je mezikřesťanská organizace, která podporuje evangelizaci. Založil ji v roce 1951 evangelík Bill Bright v Kalifornii, další významnou postavou je Josh McDowell (www.cru.org). U nás působí jako hnutí Nový život (<http://novyzivot.znateho.cz/>).
4. ASSCE (Asociace koordinátorů katolických škol evangelizace) vznikla v rámci projektu Evangelizace 2000 vyhlášeného papežem.
5. Daniel Ange, evangelizátor mládeže, založil ve Francii školu modlitby a evangelizace Jeunesse-Lumière (Mládí-Světlo, www.jeunesse-lumiere.com).
6. IAE tj. Internationale Akademie für Evangelization (www.akademie-wien.at).

Ostatky Dona Boska v Teplicích

Ve dnech 1. - 13. února 2013 bude po České republice putovat socha s ostatky sv. Jana Boska. Pouť relikvie po 130 zemích světa, kam se salesiánské dílo rozšířilo, je součástí tříletých příprav na 200. výročí narození tohoto světce, „Otce a Učitele mládeže“, v roce 2015. Don Bosko tímto způsobem navštíví jedenáct měst v Čechách a na Moravě. V neděli 3. února jej přivítají Teplice.

Socha, která k nám připutuje z Belgie, je 1,6 metru vysoká a váží 275 kilogramů. Z bronzu ji zhotovil italský sochař Mauro Baldessari. Uvnitř sochy je schránka, která uchovává pravé předloktí Dona Boska.

„Don Bosko žije především ve svém díle a v každém člověku, který se v jeho duchu nasazuje pro výchovu dětí a mládeže. Nicméně jeho fyzická blízkost v ostatcích nám může připomenout nejen jeho, ale především Boží lásku, která se zhmotnila v jeho životě, jeho širokém velkodušném otcovském srdci,“ napsal teplický salesián P. Václav Čunek v lednovém Famím zpravodaji.

Program návštěvy Dona Boska v Teplicích:

➔ 9.30 hodin

Pontifikální mše svatá

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně v Teplicích-Trnovanech

Hlavním celebrantem bude světitel biskup pražský Karel Herbst SDB. V průběhu bohoslužby zazní Proprium k Donu Boskovi v podání teplického vokálně-instrumentálního souboru Collegium Hortensis. Proprium složili pro tuto příležitost dva jeho členové, Jan Zástěra a Martin Budek.

➔ 13.00 hodin

Možnost modlitby u relikvií Dona Boska

Kostel sv. Jana Křtitele na Zámeckém náměstí

➔ 15.00 hodin

Hudební a divadelní představení mládeže „Zpívání u Dona Boska“

Kostel sv. Jana Křtitele na Zámeckém náměstí

Více na www.sdb.cz.

Naším pokladem je adorace

„Celé území farnosti Vejprty se vyděluje z plzeňské diecéze a připojuje k litoměřické diecézi,“ stojí psáno v dekretu Kongregace pro biskupy z května 2012. Řím v něm vyhověl žádosti českých a moravských biskupů o změny hranic diecézí „pro lépe zajištěné poskytování duchovních dober věřícím“. S účinností od 1. ledna 2013 tak farnost Vejprty patří k nám a my ji srdečně vítáme.

Pro farnost Vejprty je do značné míry určující, že se vine k hranicím se Saskem na samém hřebenu Krušných hor. Pro ilustraci: městečko Vejprty s obcí Bärenstein tvoří na mapě jeden

Farnost Vejprty

celek, rozdělený pouze hraničním potokem Polava/Pöhlbach. A když byste se chtěli vydat na mši svatou do kostela v Kovářské, museli byste z nedalekého Chomutova překonat výškový rozdíl 498 metrů. Rytmus farního roku tedy vypadá takto: záplavu sněhu střídá blahodárný příboj německých rodáků a letních turistů. Bez nich přichází na mše svaté do hlavních kostelů ve Vejprtech a Kovářské kolem 30 lidí.

R.D. Šimon Polívka

Z farní kroniky:

19. února 2006 Letošní zima je opravdu náročná. Dnes se mše svatá v Kovářské opozdila asi o 35 minut, protože duchovní správce zůstal v závěji v Novém Zvolání.

12. března 2006 Dnes byla opět kalamita, a tak se nám zase opozdila mše svatá v Kovářské. Auto z farního dvora dostávalo pět lidí - i tak to trvalo přes půl hodiny a farníci v Kovářské opět museli čekat. Tentokrát našťásti asi jen 10 až 15 minut.

Slavná minulost

Do Druhé světové války v tomto tehdy hustě osídleném úseku krušnohorského hřebene tepal život. Od roku 1898 do roku 1935 zde místní vztyčili osm nových kostelů. V letech 1902-1935 zdejší kraj zrodil 10 kněžských povolání, většina z nich byla z Nového Zvolání. V roce 1912 žilo např. ve Vejprtech 13 019 obyvatel, Němci z nich tvořili více jak 99 procent. Po vzniku Československa se počet Čechů mírně zvýšil, v době henleinovců zase byli nuceni utéct do vnitrozemí. Když bylo německé obyvatelstvo odsunuto, nepodařilo se oblast úplně dosídlit. Současný stav obyvatel ve Vejprtech je kolem třech tisíc, okolní vesnice se také velmi zmenšily. Pět kostelů ustoupilo vodní nádrži Přísečnice.

Přísečnice

„Farář psal vždycky kroniku a byl tak trochu historikem,“ vysvětluje svou znalost zdejšího kraje R.D. Šimon Polívka, který zde působí 12 let. Jeho vyprávění o zmizelé Přísečnici jsme museli hodně zkrátit:

Přísečnice byla privilegovaným královským horním městem. Vznikla jako osada horníků na cestě z Chomutova do Saska během 13. století. Kvůli dolování stříbrné a železné rudy si město získalo svoji slávu i bohatství, které mu ale ne vždycky byly ku prospěchu. Přísečnice pro svoji věrnost katolické víře byla zplundrována husity, za třicetileté války už se přidala na stranu saských protestantů. Až do vysídlení Němců byla duchovním a kulturním centrem regionu.

V době úpadku a potom i po skončení horního díla se tamější obyvatelé zaměřili na textilní průmysl, ale také a především na hudbu. Přísečnická hudební škola byla velice známá, především obory flétna a harfa dosáhly přepychové úrovně. Ještě v 30. letech 20. století působily v Přísečnici tři velké orchestry a sedm až deset takzvaných salonních orchestrů a orchestříků. Tato hudební tělesa

jezdila koncertovat téměř po celém světě, sláva Přísečnice byla veliká. Když se hudebníci vraceli domů, třeba po několika letech, přiváželi s sebou různé věci, i z dalekých krajín. Kostelu v Přísečnici věnovali kroupenku z obrovské mušle, podobné můžete dodnes vidět v Černém Potoce a Kryštofových Hamrech.

Procesi na Měděnci (8. září 2012)

Přísečnice, stejně jako celý tento kraj, po letech 1945-1946, kdy absolutní většina německých obyvatel musela odejít, už nenašla žádnou možnost, jak se znovu postavit na nohy. Město klesalo jak životní úroveň a významem, tak počtem obyvatel až do 60. let, kdy bylo rozhodnuto o stavbě přehrady na pitnou vodu a začalo vyklízení. Přehrada byla dokončena a Přísečnice zničena v roce 1974 včetně „krušnohorské katedrály“, nádherného kostela Panny Marie Nanebevzaté ze začátku 16. století.

Spolu s městem zmizely také obce Dolina, Kotlina a Rusová.

Díky německým rodákům

Současná farnost Vejprty vznikla sloučením osmi farností: Kovářská, Kryštofovy Hamry, Loučná, Měděnec, Nové Zvolání, Přísečnice, Rusová a Vejprty. Většina přeživších kostelů byla opravena v 90. letech díky německým rodákům, z gruntu a luxusně, jak říká R.D. Polívka. Ty kostely, do kterých už nepřicházejí žádní místní věřící, se snaží s několika věrnými jednou do měsíce navštívit a sloužit zde mši svatou. Jezdí silným automobilem s náhonem na všechny čtyři kola, bez kterého se v těchto končinách neobejdete (vytahování vozidel ze závějí je zde jednou z forem evangelizace). Automobil farnosti věnoval jeden z rodáků. I vejprtská fara je díky jeho darům už nějaký čas v obyvatelném stavu.

Liturgie ve farním kostele Všechny svatých (2012)

Měděnec

Z osmi bývalých farností se sebralo 10 skupin německých rodáků, kteří přijíždějí pravidelně každý rok. Většinou se spokojí pouze s účastí na mši svaté, zajdou na hřbitov nebo položí věnec k nějakému pomníku. Setkání na Měděnci je zvláštní tím, že se jej zúčastňují horníci z naší strany i německé spolky ze Saska, takže do kostela jich přijde třeba stovka (i když se většina horníků hlásí k protestantismu). Po slavné mši svaté jde procesí přes celé město až na kopec Mědník, kde se koná mariánská pobožnost v kapli Neposkvrněného početí Panny Marie. Po ní se jde zase procesím zpátky.

Německé bohoslužby u nás jsou obecně stále skromnější, protože rodáků ubývá. Na Měděnci se jich ale ujala skupina angažovaných německých katolíků, kteří vždy zajistí scholu, varhaníka, ministranty i lektory. Jednou se domluvili s knězem z farnosti Schneeberg (z Vejprty asi hodina jízdy autem) a ten s sebou následně přivezl ministranty i kus své farnosti.

Z pomalu upadající slavnosti se tak stala poměrně významná událost, jejíž sláva rok od roku vzrůstá. Například počet ministrantů stoupl z jednoho dvou na deset dvanáct. Spolupráce s farností Schneeberg se rozšířila i na další kostely. Přijeli například na pouť ke cti sv. Michaela archanděla v Kovářské. Kontakt a spolupráce s nimi jsou čím dál tím bohatší.

Mše svaté podle misálu z roku 1962

Farnost Vejprty je známá tím, že se v ní slouží bohoslužby podle starého ritu, misálu z roku 1962. Důstojný pán Polívka nám na toto téma pověděl: „Došlo k tomu poměrně plynule, nejednalo se o žádný bod zlomu nebo rozhodnutí ‚shora‘. Všechno to začalo tím, že jsme se společně s ministranty vždycky snažili mít bohoslužbu co nejlepší, až jsme zjistili, že ji můžeme dělat ještě slavnostnějším způsobem. Když jsem se sám začal učit sloužit mši svatou podle starého misálu, farníci se to dozvěděli a začali projevovat zájem. Byli to většinou ti mladší. Přišel jsem tedy s otázkou, jestli máme takto sloužit i veřejné mše svaté? Kupodivu nikdo nejevil žádný odpor, spíše zvědavost

nebo neurčitý zájem, který se ale později projevil tak, že absolutní většina farníků se v tomto způsobu slavení liturgie našla. Absolutní většina znamená, že těm, kteří k této většině nepatří, je to jedno. Není v tom žádný rozpor nebo něco natruc jiné skupině.“

A co víc: „Mladí si to velice oblíbili. I děti, které zdaleka nechodí do školy, odříkávají latinské modlitby, dokonce i Confiteor. Staří si zase s velkou vděčností vzpomněli na to, co kdysi znali, a velice rádi změnu přivítali. Samozřejmě nikomu nic nevnucujeme. Když přijede skupina lidí, což jsou především rodáci, tak pochopitelně s nimi sloužíme mši svatou tak, jak jim to vyhovuje, to znamená podle nového misálu a v němčině.“

Mešní texty

Farní kancelář tiskne pro farníky na každou mši svatou texty mešního řádu i jednotlivých modliteb a čtení jak v latině, tak i v českém, případně německém překladu. Farníci si tyto texty mohou odnést domů. Pochvalují si je nejen ti, kdo hůře slyší. Při mších svatých, které nejsou zpívané, se evangelia ani čtení nečtou latinsky, ale česky, a je-li potřeba, také německy.

Nové Zvolání

Osada, která se nachází dva kilometry jižně od Vejprty, má slavného rodáka. Theodor Innitzer byl od roku 1933 přes těžká válečná léta vídeňským kardinálem. Vídeňská arci-

Kovářská: Vzpomínka na pana Aloise Boudu

Pocházel z Moravy. Do roku 1950 studoval v malém semináři v Kroměříži, často říkal, že kdyby nebyli rozeznáni, stal by se knězem. Přijímací zkoušky na vysokou školu zemědělskou do Brna udělal, ovšem z politických důvodů musel do dolů. Po vojně odešel v době dosídlování k nám do pohraničí. Jako hajný zde působil od roku 1956 až do smrti v roce 2012 (v poslední době byl ovšem v důchodu).

Vedl nenápadný život, měl obrovskou víru. Modlitbou táhnul farnost jako asi nikdo jiný. Často říkal, že když se v noci probudí, vezme růženec a další modlitby a „jede“ do té doby, než zase usne. Byl jedním z těch, kteří byli nesmírně vděční za možnost být na staré mši svaté. Kdykoliv se objevil v kostele, výrazně stoupl potenciál víry, kterou byl zcela prodchnutý.

Malý příklad: Na poutě jsme dříve jezdili farním minibusem. Než jsme vyrazili, bylo třeba objet jednotlivé obce a naložit farníky. Co si budeme povídat, atmosféra v autě nebyla vždy úplně nejlepší a nejzbožnější – do doby, než jsme přijeli do Kovářské. Stačilo, aby pan Bouda strčil hlavu do dveří a řekl pozdrav Pán Bůh, a celá situace se změnila ve prospěch zbožnosti a víry tak, že se pokus o zbožný výlet proměnil v řádnou pout.

Síla a velikost víry pana Boudy se projevovale také nesmírně laskavým, milým a vlídným humorem. Uměl jím mírnit všechna napětí, která mohla ve farnosti vzniknout. Doufáme, že teď už je v nebi naším přímluvcem tak, jako byl velkou podporou zde na zemi.

diecéze také v devadesátých letech přispěla na obnovu místního kostela. Farnost zde nyní pěstuje úctu k Božskému Srdci Páně: každý první pátek v měsíci se schází 15 až 20 lidí, aby se společně pomodlili při mši svatě, adoraci Nejsvětější svátosti a pobožnosti k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Černý Potok

Dříve zde bylo sídlo proslulé továrny na výrobu čerpadel a hasicí techniky Flader, která dávala práci mnoha místním horalům. V roce 1930 měl Pleil (tak se mu říkalo za Němců) 762 obyvatel. Dnes tu zbylo pár domků. Kostel sv. Antonína je nově opraven zvenku i zevnitř. Farnost by zde ráda založila novou tradici, malé poutní místo. Každý měsíc v okolí 13. dne, na který v červnu připadá svátek sv. Antonína, se zde koná od 17 hodin pobožnost a po ní mše svatá. Vloni o pouti, při příležitosti 10. výročí opravy kostela, si farnost zapůjčila vzácnou relikvii patrona kostela. Poprvé a zřejmě nikoliv naposledy.

Nové Zvolání (2012)

Vzpomínka na paní Soňu Dvořákovou

Desítky a desítky let učila snad na všech školách v okolí. Začínala v roce 1946. Pocházela z Černého Potoka a tamní kostel byl v její péči a lásce. Díky ní jsme tam mohli zavést slavné česko-německé půlnoční, na kterých se schází celé okolí z obou stran hranic. Díky ní byl kostel před deseti lety generálně opraven a stále nesmírně hezky vyzdobený. Zajišťovala všechny poutě a akce, které se tam děly. Odešla na věčnost v loňském roce.

Farníci se nezastaví

Jak jsme uviděli výše, ve farnosti zavedli dřívější lidové pobožnosti. Jsou v češtině, jak to v případě pobožnosti bývalo vždycky. K liturgickým obdobím se vztahují pobožnosti adventní, vánoční, postní a májové. Téměř každou neděli probíhají v kostele Všechny svatých ve Vejpřtech pobožnosti večerní, většinou k úctě svatých,

První svaté přijímání, Anička Štěpánková a Honzík Havlíček (10. června 2012)

kteří mají ten týden svátek. Jednou za měsíc (nejčastěji o první neděli) jsou věnované utrpení Páně a spojené s uctíváním ostatků sv. Kříže.

Ve farnosti se také pěstuje úcta k Pražskému Jezulátku, 25. dne každého měsíce zahajuje farní nověnu mše svatá a pobožnost. První den nověny se modlí celá farnost na úmysl, který je veřejný a může jej stanovit kdokoli z farníků, další dny už se modlí každý zvlášť.

„Farníci se nezastaví,“ shrnuje modlitební aktivity farnosti s úsměvem R.D. Polívka.

Adorace Nejsvětější svátosti

Pokladem farnosti jsou adorace Nejsvětější svátosti. Od roku 2004 probíhají v kostele Všechny svatých ve Vejpřtech, podle možností i třikrát týdně, v pátek pravidelně od 12 do 17 hodin. O slavnostech bývají celodenní, od 8 do 17 hodin. Farníci se zapisují po půl hodinách tak disciplinovaně, že duchovní správce často marně čeká na proluku v seznamu, kterou by mohl doplnit svým jménem. „Nemůžeme dělat velké věci, třeba vybudovat charitu, na to je nás málo,“ říká, „ale toto je první a nezbytný krok k tomu, aby se zdejší kraj pozvedl.“

Připravila Hana Klára Němečková
Foto: archiv R.D. Šimona Polívky

Přehled bohoslužeb:

Vejpřty

kostel Všechny svatých
ne 9.00 hodin,
17.00 hodin pobožnost
po 8.30 hodin
st 17.00 hodin
pá 17.00 hodin
(kromě 1. pá v měsíci)
1. so 9.00 hodin růženec, litanie,
9.30 hodin mše sv.

Kovářská

kostel sv. Michaela archanděla
ne 11.00 hodin
čt 16.00 hodin - kostel sv. Marka
(jen v letním období – pokud neleží sněh)

Nové Zvolání

kostel Nejsvětějšího Srdce Páně
1. pá od 17.00 hodin farní poutě
(17.00 adorace, zpovídání,
18.00 mše sv.)

Černý potok

kostel sv. Antonína
so 17.00 hodin 1x měsíčně

Měděnec

kostel Narození Panny Marie
so 17.00 hodin 1x měsíčně

České Hamry

kostel sv. Alžběty Uherské
so 17.00 hodin 1x měsíčně

Horní Halže

kostel sv. Terezie Veliké
so 17.00 hodin 1x měsíčně

ZVONOVY S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze

Zvony patří mezi památky, které naši minulost nejen pamatují, ale dokonce o ní vyprávějí. V souvislosti s nimi jsem nejdříve slyšel rčení „Kdyby zvony uměly mluvit...“ Ano, některé z nich jsou tak staré, že mnohé historické události, které jsou pro nás zasuté již v nedozírné minulosti, nejen že zažily jako svědkové, ale v nejednom případě už tehdy jejich „věk“ ospravedlňoval

Zvony vyprávějí

označení „kmetický“. Naším nejstarším funkčním zvonem je s největší pravděpodobností zvon Vilém ve věži děkanského chrámu v Havlíčkově Brodě, odlitý někdy kolem roku 1300. V době, kdy z dnešních již neexistujících věží (přinejmenším mnohokrát přestavěných) mohl sledovat poslední tažení Jana Žižky z Trocnova směrem k Přibyslavi, už byl tedy „starým pánem v letech“. Pokud ovšem věk lidský a „zvonový“ poměříme 1:10, tak byl vlastně „jinochem v rozkvětu mladistvých sil“... Na otázku, který ze zvonů v litoměřické diecézi je nejstarší, není jednoduchá odpověď a než bude moci být vyřčena s nárokem na serióznost, bude muset proběhnout ještě dosti obsáhlý výzkum přímo v terénu. Zatím se zdá, že mezi nejstarší zvony v diecézi lze počítat anonymní zvony ze 14. století zavěšené v současné době ve věžích kostelů v Žežicích (ústecký vikariát) a Hradišti u Teplíc. Překvapení zásadního významu však nelze vyloučit.

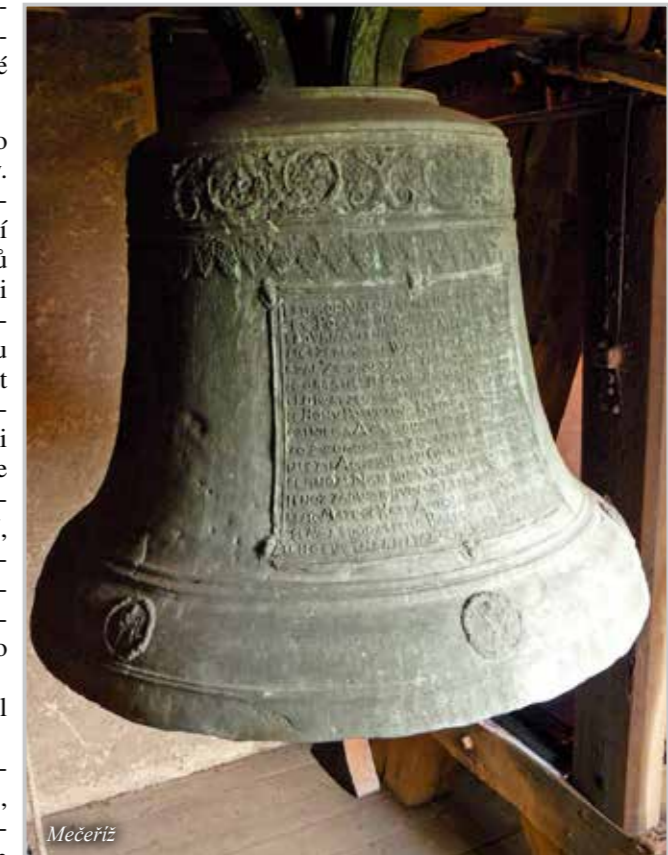
Zvony k nám promlouvají nejen svými hlasy, které vnímáme sluchem, ale i nápisy, jimiž jsou opatřeny, a i symbolikou ve výzdobě. A často to jsou svědectví velmi podrobná a zajímavá. Dnes bych chtěl upozornit na nádherný a po této stránce velmi zajímavý zvon zavěšený ve věži farního kostela v Mečeříži nedaleko Benátek nad Jizerou v mladoboleslavském vikariátu. Je to zvon mohutný. Spodní průměr jeho úhozového věnce činí 131,5 cm a vzhledem k profilu, v němž je odlit, by jeho hmotnost bylo možno odhadnout do rozmezí 1,5 až 2 tuny. V roce 1621 tento krásný zvon odlil mistr Václav z Mladé Boleslavi. Původně byl zavěšen v dnes již neexistující samostatné zvonici vedle kostela, po jehož přestavbě na počátku 20. století

a po přístavbě věže, která je organickou součástí stavby, byl přemístěn do jejího zvonového patra. Po zvukové stránce je tento zvon velmi vydařený a co jej řadí mezi skutečné cennosti, je nebývalé obsáhlý nápis na jeho korpusu. Tento nápis je vlastně příběhem, v němž je vylíčen průběh dramatických událostí roku 1620 tak, jak se projevil a odrazil v boleslavském

regionu. Nápisová deska na tomto zvonu je vlastně něčím jako listem z kroniky. Proto patří zvon ve věži farního kostela v Mečeříži k mimořádně cenným zvonářským památkám litoměřické diecéze.

Ale nemusí to být jen nápisy. V ornamentální a figurální výzdobě zvonů lze také velmi často vysledovat symboliku a nemusí to být pouze zasvěcení zvonů. Velmi pozoruhodné je z tohoto hlediska 16. století, které bývá všeobecně označováno jako „zlatý věk českého zvonářství“. Tehdy vrcholil „renesanční“ přístup k životu a filozofii, což se projevilo i v jejich výzdobě. Někteří zvonáři s oblibou používali i dosti morbidní motivy – na zvonech odlitých mistry z Nového Města pražského se často objevuje ozdobný pás s figurálními výjevy znázorňujícími vraždění nemluvňátek Herodovými vojáky. Proč právě takto drasticky obsah výzdoby? Nemusí nějak toto souviset s nějakými událostmi, které se v místě odehrály a obsah zvonářské výzdoby by pak mohl být jejich reflexí nebo něčím jako

latentní smírnou modlitbou? A co si pak myslet o naprosto unikátní výzdobě jednoho zvonu odlitého rovněž v 16. století, v jehož ozdobném pásu jsou zobrazeny erotické výjevy, které si v ničem nezadají se skupinovými zobrazeními na antické keramice? Místo, kde se tento zvon nachází, neprozradím, abych nezavdal důvod k nepatřičné zvědavosti senzacechtivé mládeže nebo bulváru, který se s velikou chutí chopí každé příležitosti, jak očernit církev a věřící, přičemž zcela mimo jakékoliv chápání jakýchkoliv souvislostí útočí na slabé stránky člověka jako takového (nikoliv jen „věřícího katolíka“)... Směřem k této zcela nekonvenční výzdobě zvonu, jaká u nás jinde nemá obdoby, bych snad jen poznamenal, že mohl být odlit jako smířící prosba za odčinění čehosi podobného, co se kdysi v daném místě možná někdy odehrávalo – kdo ví...?

Mečeříž

Zvon ve věži farního kostela však rozhodně stojí za pozornost a jen doufejme, že v budoucnosti nikoho nenapadne vybavit jej elektrickým zvonícím zařízením! To by bylo neodpustitelné provinění nejen vůči jeho historické podstatě, ale i vůči jeho krásnému hlasu!

Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog
Foto: archiv autora článku

Církev a stát: o majetkovém vyrovnání

s generálním vikářem litoměřické diecéze P. ThLic. Stanislavem Příbylem CSSR

Od 1. ledna 2013 vstoupil v platnost zákon č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, který má zmírnit některé majetkové křivdy, spáchané komunistickým režimem v období let 1948 až 1989 církvím a náboženskými společnostmi. Má vyřešit majetkové vztahy mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi jako předpoklad plné náboženské svobody a obnovením jejich majetkové základny tak umožnit svobodné a nezávislé postavení církví a náboženských společností, jejichž existenci a působení pokládá za nezbytný prvek demokratické společnosti. O tom, co tento zákon znamená pro litoměřickou diecézi, jsme si povídali s P. Stanislavem Příbylem.

■ Co pro nás znamená skutečnost, že začal platit zákon č. 428/2012 Sb., pane generální vikáři?

V tomto rozhovoru se budeme zabývat velmi komplikovanou problematikou. Musíme si tedy ujasnit některé pojmy hned na začátku. Zmiňovaný zákon řeší vyrovnání státu s církvemi a náboženskými společnostmi, ale restitucí naturálního majetku, dále výplatou finanční náhrady za majetek, který vydat nelze, a to během třiceti let. Třetí součástí tohoto procesu je sedmnáctileté přechodné období, kdy bude stát se snižující se tendencí ještě přispívat církvím na jejich provoz, což v praxi znamená především platy, další provozní výdaje a nutné opravy církevního majetku.

Život s novým zákonem bude sice poněkud dobrodružnější, ale tyto životní komplikace stojí za to. Tímto zákonem totiž získáváme svobodu a nezávislost i v ekonomickém smyslu slova. A protože víme, že peníze světem vládnou, jde o skutečnou svobodu. Budeme mít sice mnoho starostí, jak všechno zajistit, ale budeme se moci svobodně rozhodovat, co a jak budeme dělat.

Dosud jsme na základě vládního nařízení z roku 2006 dostávali od ministerstva kultury objem peněz, určených na platy, provoz a opravy památek. Z něj byly z převážné části

vypláceny jednotlivým lidem tabulkové platy, maličká část šla na opravy památek. Od letošního roku budeme na základě nového zákona dostávat od státu po přechodné období sedmnácti let příspěvek, s nímž budeme hospodařit sami. První tři roky to bude částka vypočítaná dle stavu v roce 2010 v plné výši, po třech letech se bude tato suma snižovat. Už ale nejsme vázáni nařízením vlády z roku 2006 a rozdělení tohoto balíku peněz je plně v naší kompetenci.

Nyní jsem hovořil o provozních financích. Další finanční částkou, která v průběhu let přijde na účet diecéze, bude tzv. finanční náhrada. Tyto peníze, jejichž výše je stanovena zákonem pro celou Římskokatolickou církev a dohodou mezi diecézemi pro naši diecézi, budou vypláceny po dobu třiceti let. Tyto finance nejsou určeny na provoz, ale je třeba je shromáždit jako kapitál, který bude investován, a tak bude vydělávat peníze na život církve v naší diecézi. Není to nic neobvyklého, natož bezbožného. Církev na celém světě takto získává prostředky na svůj život.

Třetí částí majetku, který dostaneme, bude naturální majetek, čili budovy, pozemky a podobně, který patřil církevním právnickým osobám k roku 1948. O tento majetek musíme požádat v roce 2013 a dokázat státu, že nám patřil.

■ O jaký objem církevního majetku budeme v rámci tzv. naturálních restitucí žádat?

Jedna věc je soupis historického majetku, který známe naprosto přesně a znali jsme ho vždycky, a znal ho i stát, druhou věcí je, jaký majetek je dnes možné získat. K tomu, abychom to věděli, potřebujeme učinit několik kroků: jednak identifikovat majetek z dokumentů padesát šedesát let starých a doložit, že to byl majetek náš, jednak musíme zjistit dnešní stav toho majetku, protože mezi léty 1948 a 2010 došlo ke změnám v jeho evidenci. Zjišťuje se to pomocí tzv. srovnávacích sestav. Na jejich základě můžeme zjistit, kdo je současný vlastník a zda je osobou povinnou podle nově platného zákona.

Máme tedy před sebou velkou práci. Žádný soupis současného stavu církevního majetku v tuto chvíli neexistuje. Současný stav zjistíme, až když se propátráme k dnešnímu stavu věci a spojíme historickou právní osobu s dnešní právní osobou a historický stav majetku s jeho současným stavem. Pak teprve zjistíme, o jaký majetek se jedná, kdo je dnes jeho vlastníkem a zdali tedy lze podle zákona požádat o jeho vydání.

Často je mi pokládána otázka, co zajímavého dostaneme zpět. Tazatele musím zklamat. Žádné lukrativní pozemky ani budovy neočekáváme. V našem případě se bude především jednat o pole, louky, nějaké lesy a nepatrné množství vodních ploch. Celkem to bude v ideálním případě něco kolem čtyř tisíc hektarů.

Velkým nedostatkem majetku, který nám bude vydán, bude jeho roztržitost, tam dostaneme kousek, tady nějakou parcelu. Mnohý majetek je zatížen nejruznějšími smluvními vztahy. Budeme tedy muset postupně přehodnocovat všechny nájemní smlouvy, protože některé jsou čtyřicet padesát let staré a tomu odpovídají i ceny z pronájmu. Nájemníci se ale nemusí bát. V prvních letech nebudeme dělat žádné překotné změny, ale zjistíme aktuální situaci, a pokud to půjde, budeme se stávajícími nájemníky pokračovat ve spolupráci. Ke změnám bude

docházet velmi pozvolna. Nečekejme žádnou revoluci.

■ V jakém období můžeme o vydání církevního majetku požádat a kdy to uděláme?

V průběhu roku 2013, jak je dáno zákonem. Budeme to dělat hromadným a koordinovaným způsobem. Nepředpokládám, že žádosti vypravíme dříve než na začátku podzimu.

■ Kdo bude připravovat podklady a žádosti o vydání konkrétního církevního majetku?

Protože jde o komplikované řízení, budou podklady připravovány centrálně na biskupství. Zde je bude připravovat několik pracovníků, kteří vykonávají tuto činnost na plný pracovní úvazek a už se procesu restitucí věnují delší dobu. Faráři a administrátoři farností tedy nemusejí sami nic pracně zjišťovat. S připravenými podklady potom budou seznámeni, budou se k nim moci vyjádřit, budou moci spolutrochodnout. Nakonec spolu se mnou žádost podepíší. Takto připravené dokumenty budou za jednotlivé farnosti zkompletovány a hromadně odeslány na příslušná místa.

■ Jak jsou jednotliví správci farností seznamováni s tímto procesem?

Máme pravidelná setkání s okrskovými vikáři, kteří jsou seznamováni s metodikou procesu majetkového narovnání, a ti potom instruuji faráře a administrátory farností ve svých vikariátech. V prvním pololetí letošního roku se kromě toho budou konat vikariátní konference všech deseti vikariátů naší diecéze jednou zde na biskupství, aby každý administrátor farnosti viděl přímo na místě, jak se záležitosti majetkového vyrovnání zpracovávají. Kromě toho vychází měsíčně úřední věstník diecéze, kde jsou správci farností se vším potřebným seznamováni.

■ Jak bude s nově nabytým majetkem a finanční náhradou nakládáno?

Koncepce nakládání s majetkem i s finanční náhradou v základních obry-

sech existuje, stále ji ale upřesňujeme. Jde přece o budoucnost diecéze. Víme, že celý proces vyrovnání bude trvat zhruba třicet let a že od roku 2043 budeme muset být schopni samostatného života financovaného vlastním hospodařením. Víme tedy, že s navráceným majetkem i penězi musíme naložit tak, aby se nám generoval zisk. Stejně jako to slyšíme při diskusích o státním rozpočtu, to lze dělat dvěma způsoby: za prvé přiměřeně vydělávat a za druhé šetřit.

Na výdajové straně rozpočtu musíme šetřit. Protože valnou většinu výdajů dnes tvoří mzdy, budeme muset nějakým způsobem zredukovat počet lidí zaměstnaných v církvi a tím ušetřit na mzdových nákladech. Na druhé, příjmové straně rozpočtu, budeme muset zvyšovat výnosy. Bude tedy potřeba všechny prostředky dobře investovat, abychom mohli v budoucnu nakládat se ziskem ve prospěch cílů, které před sebou máme – od hlásání evangelia a slavení liturgie až po sociální služby nebo školství. Je před námi obrovské pole působnosti, ale potřebujeme k tomu peníze. Nemůžeme tedy nyní utratit základní kapitál, který dostaneme jednak v majetku, jednak ve finanční rentě.

Musíme pochopit a také to dokázat druhým vysvětlit, což bude zřejmě v tuto chvíli nejtěžší, že se nestáváme bohatými nyní, ale že bohatneme pro další generace. Jak už jsem řekl, tvoří se plán, který má, řekněme, okrajové polohy jisté: víme, kolik asi peněz za těch třicet let v rámci vyrovnání dostaneme, víme, jakou asi měl hodnotu historický majetek a jaký by z něho mohl být výnos, a víme, co musíme udělat, abychom měli za třicet let vyrovnaný rozpočet. Když s těmito údaji pracujeme, víme také, o kolik úvazků budeme muset zredukovat zaměstnance v diecézi. Je třeba zvážit, zda je lepší udělat úsporu v pracovních úvazcích rovnoměrně v čase, nebo v krátké době a vyplatit odstupné. Je tu mnoho námětů k uvažování – jeden je ekonomický, druhý lidský, kdy přece nepropustíme někoho krátce před odchodem do důchodu, kdy někdo řeší složitou rodinnou situaci a podobně. Těch možností, jak to celé

naplánavat, je bezpočet. Je to plán, který se bude vyvíjet v čase.

První peníze, které dostaneme, budeme muset ihned investovat tak, aby nám vydělávaly další peníze, protože už za tři roky nám stát začne snižovat onen sedmnáctiletý příspěvek první rok přibližně o pět milionů korun a každý další rok o dalších pět milionů. Víme tedy, že už za tři roky budeme muset tuto částku vydělat, a to buď z peněz, které dostaneme, anebo z majetku, který nám bude vrácen. Finanční náhrada bude vyplácena na biskupství, odtud se bude investovat a z výnosů bude financován provoz celé diecéze. Oproti tomu majetek se vrátí na jednotlivé farnosti a ty, pokud se jej nezřeknou ve prospěch biskupství, budou s tímto majetkem hospodařit a poté část výnosu odvádět ke stejnému účelu.

To je něco naprosto nového, co nás může stmelit, anebo rozdělit. Musíme ale pochopit, že jsme všichni na jedné lodi, a to je, řekl bych, nejdůležitější efekt celého procesu majetkového narovnání. Všichni musíme spolupracovat újeji, profesionálněji, jeden druhému důvěřovat a spoléhat se jeden na druhého. Všichni musíme pracovat na společném díle, abychom přežili.

■ Počítá se s nějakým způsobem solidarity mezi farnostmi v rámci diecéze?

To je něco, k čemu se musíme vychovávat. Je potřeba si uvědomit, že vzájemná pomoc má biblický základ - desátek, ustanovení zmiňované ve Starém zákoně - a vychází z vědomí, že majetek není moje vlastnictví, ale něco, co mi propůjčil Bůh, abych na tom pracoval. Nemohu si tedy dovolit, abych se měl dobře na úkor druhého. Ve Starém zákoně to bylo postaveno tak, že všechno patří Bohu a já mu alespoň symbolicky odevzdám jednu desetinu. To nikoho nezabije, možná to někde přibrzdí rozvoj. Právě desátek je jakýsi první mechanismus solidarity a já myslím, že je důležité vědět, že to nejsou moje pole, moje lesy, moje farnost, i když jsem tam farář či farník, ale že je to Boží vlastnictví, které mi bylo svěřeno.

Tato pomoc farností farnostem by měla mít zhruba takovou podobu, jakou má Fond solidarity, který byl v naší diecézi od 1. ledna letošního roku ustanoven. Ten ovšem řeší současné běžné hospodaření farnosti. Může se stát, že tento jediný mechanismus bude stačit na všechno, a to i v budoucnu, když bude majetek přibývat. Může se ale stát, že vzniknou ještě jiné fondy, konstruované tak, abychom nebrzdili ty, kteří se potřebují rozvíjet pro to, aby mohli být v budoucnu ještě solidárnější. To v tuto chvíli ještě nejsme schopni dohlédnout, zase to závisí na mnoha faktorech. Mechanismus vzájemné solidarity tu ale být musí, bez něj nejsme schopni přežít – ani bohatí, ani chudí.

■ Bude vůbec ještě potřeba pořádat při bohoslužbách sbírky, nebo už na těchto dobrovolných příspěvcích nebudou farnosti závislé?

Hned na počátku bych rád řekl, že určitý dar, který může, ale nemusí mít finanční podobu, je součástí bohoslužby. Od Boha dostávám všechno, chci mu tedy alespoň něco dát, a to prostřednictvím církve.

Kromě toho je potřeba zajistit provoz farnosti – kostel, energie, dopravu a další náklady na život farního společenství ať už pro bohoslužbu, nebo mimo ni... Kdybychom si uvědomili, že tyto náklady jsou součástí běžného života, zjistili bychom, že za minci vhozenou do košíčku se to udělat nedá. Mnozí kněží se bojí o této záležitosti mluvit, a raději to řeší tak, že dotují farnosti ze svých platů.

Vraťme se k biblické myšlence desátku a aplikujme ji nejen na solidaritu mezi farnostmi, ale také na solidaritu každého věřícího s církví. Bylo by vhodné si uvědomit, že pokud pro mě víra a církev něco znamená, měl bych se na jejím životě podílet desetinou svých běžných příjmů. Je potřeba mluvit nahlas o tom, že beru-li například 15 tisíc korun měsíční mzdu, měl bych cítit povinnost dát z ní deset procent, tedy 1.500 Kč měsíčně na farnost. Lidé si často myslí, my to nemůžeme dát, protože jsme chudí, ale pak jdou z kostela a peníze klidně utratí za zbytečnosti. Nejde tedy o chudobu, ale o priority.

Není důležité, abychom dali hodně, ale aby to byl, řekněme, určitý podíl z našeho životního standardu, když je církev součástí našeho života. Musíme se naučit, že řadu věcí z běžného pro-

vozu farnosti si prostě musíme hradit sami. Je to normální a musí to být ve výrazně větší míře, než je tomu dnes. Pak si také obyčejných skutečností spojených s životem farnosti budeme více vážit.

Peníze, které v souvislosti s majetkovým narovnáním dostaneme, jsou určené k tomu, abychom se postavili na vlastní nohy, na rozvoj díla Kristova, ne na pouhé udržování stávajícího stavu. Nemělo by to být až tak těžké pochopit. Právě proto, že nás zde, na severu Čech, není tolik, jsme zvyklí už nyní stát na vlastních nohou. Nemohli jsme a nemůžeme se vézt s nějakou většinou, protože tu žádná většina není. To je naše výhoda. Je potřeba na to navázat a mít určité zdravé sebevědomí, jinak bychom nemohli existovat. Je potřeba se rozvíjet, hlavně se nebát, důvěřovat si a jako křesťané se opírat jeden o druhého. Je třeba vědět, že církev není nějaká byrokratická struktura, ale že je to především rodina a ta má kromě jiného také nějaký rodinný rozpočet. Pokud jsme schopni shodnout se na společné věci, opřít se jeden o druhého a všichni společně o Pána Boha, je podružné, jestli je nás ve farnosti třicet nebo tři sta.

Připravila Jana Michálková

Krátké zprávy z diecéze

Biskup Jan Baxant navštívil litoměřickou nemocnici

Litoměřický biskup Jan Baxant navštívil již tradičně na Štědrý den dopoledne Městskou nemocnici v Litoměřicích, aby povzbudil pacienty, zaměstnancům popřál klidnou službu a všem pak požeňnané Vánoce a šťastný nový rok. V doprovodu kardiologa a dlouholetého lékaře zdejší nemocnice MUDr. Milana Zbořila obešel téměř všechna oddělení, na kterých zůstali pacienti, kteří nemohli být vzhledem ke svému zdravotnímu stavu propuštěni o Vánocích domů. Všude se setkal se srdečným přijetím.

Setkání biskupa s bohoslovci

Biskup Jan Baxant pozval o svátku sv. Jana, ve čtvrtek 27. prosince 2012, do biskupské rezidence v Litoměřicích bohoslovce studující za litoměřickou diecézi. Setkání s bohoslovci, během něhož společně slaví mši svatou a poté společně poobědvají, pořádá biskup o Vánocích pravidelně. Účastnili se ho studenti Arcibiskupského semináře v Praze Vít Machek (student 4. ročníku), Mgr. Štěpán Smolen (3. ročník), Jaroslav Hrabá (3. ročník) a Pavel Michalec (2. ročník), PhDr. Jakub Zentner, student 4. ročníku Priesterseminar Sankt Petrus v německém Opfenbach-Wigratzbadu, a Ing. Václav Novák, student Teologického konviktu v Olomouci.

Při mši svaté přijal bohoslovec Vít Machek z rukou biskupa službu akolyty, Mgr. Štěpán Smolen byl biskupem přijat mezi kandidáty jáhenství a kněžství.

V Kadani objevili ostatkovou ampuli s relikviemi

Františkánský klášter v Kadani se pyšní významným nálezem. Na konci loňského roku byla ve zdejší kapli sv. Kateřiny objevena skleněná ostatková ampule s relikviemi. Majitelem nálezu je Biskupství litoměřické. V úterý 8. ledna 2013 se v kadaňském klášteře sešla odborná komise, aby projednala další postup, jak s tímto významným nálezem nakládat dál – tedy jakým způsobem postupovat v konzervaci a kolik peněz na to bude potřeba. Biskupství litoměřické tu zastupovala diecézní konzervátorka Lada Hlaváčková a restaurátorka diecézního konzervátorského centra Eva Votočková. Komise se dohodla na tom, že do konce února osloví dva další odborníky, kteří by mohli pomoci a nabídnout řešení konzervace jednotlivých součástí nálezu, jež obsahuje vlastní relikvie, historické textilie, pergamen, sklo, případně další, v tuto chvíli neznámé složky.

Více v příštím čísle Zdislavy.

Jana Michálková

Fotogalerie na straně 23

Aktuální zprávy naleznete na www.dltm.cz

Zeptali jsme se...

■ Otče Martine, v září loňského roku jste byl jmenován biskupským vikářem pro pastorační. Jaké jsou Vaše úkoly?

Nejprve je třeba vysvětlit, mluvíme-li o biskupských vikářích, o jakou funkci se vlastně jedná. Kodex ve vysvětlivkách rozlišuje tři základní typy biskupských vikářů, a to: biskupské vikáře teritoriální, mající na starosti určité území v diecézi, sektoriální, mající na starosti určitou oblast diecéze, a personální, pečující o určitou skupinu věřících v diecézi. Biskupský vikář pro pastorační je tedy typem sektoriálním. Sám termín „vikář“ znamená zástupce. Výraz „biskupský“ pak upřesňuje, že zastupuje biskupa. Protože pastorační je základním úkolem biskupa, biskupský vikář ho tedy zastupuje v této činnosti, tak jak je pověřen. Zatímco biskup jedná ve svém vlastním jménu, vikář jedná ve jménu toho, koho zastupuje. K vysvětlení je třeba dodat jednu zajímavost. Většinou se lidé ve farnostech setkávají s „farním vikářem“ (lidově se mu nepřesně říká kaplan). Ten zastupuje farnost, ne faráře. S farářem má účast na stejném úřadě. Není však „farní vikářem“, to by zastupoval skutečně osobu faráře, ale farním vikářem, tedy zastupujícím farnost. V případě biskupského vikáře je tomu však jinak, ten zastupuje, stejně jako generální vikář, přímo osobu biskupa a koná v jeho jménu.

Z tohoto krátkého, ale nutného vysvětlení plyne i ostatní. Zatímco generální vikář zastupuje diecézního biskupa ve všech věcech, biskupský vikář v těch záležitostech, jimiž ho biskup pověří. Oba dva, jak generální, tak i biskupský vikář, jsou ordináři. Institut biskupského vikáře se objevuje v církvi až po II. vatikánském koncilu a je dán biskupovi ku pomoci, aby mohl efektivněji konat své úkoly. Generální a biskupský vikář tvoří dohromady s biskupem tzv. biskupskou radu, která není výkonným orgánem, ale ve které biskup koordinuje činnost svých (generálních a biskupských) vikářů.

Konkrétně to znamená, v mém případě, že zastupuji otce biskupa tam, kde je to třeba, ať už se jedná o různé návštěvy ve farnostech, na pastoračních setkáních různého typu, vikariálních konferencích i při dalších záležitostech v diecézi, nebo i mimo ni.

K mnohým úkolů patří i koordinace činností či záležitostí, které stanoví na zasedáních Česká biskupská konference pro celou českou církevní provincii. K těmto záležitostem patří např. národní poutě nebo jiné věci týkající se pastorační.

R.D. Martina Davidka, biskupského vikáře pro pastorační

■ Jaké konkrétní kroky v současné době podnikáte, nebo budete muset v nejbližší době udělat?

Nejsem ve funkci biskupského vikáře pro pastorační v litoměřické diecézi první osobou, která by ji vykonávala. Předem mnou dvanáct let působil P. Miroslav Šimáček, který ji vykonával, započítáno i s diecézním administrátorem, pod čtyřmi biskupy a v nelehkých situacích a který připravil mnoho důležitého pro pastorační v našich podmínkách. Plodem tohoto období a jeho práce jsou fungující diecézní centra, živá společenství mládeže, pastorační plány i příprava a výzkum pastoračních možností diecéze. Jedním z kroků, které od začátku podnikám, je to, že se s tím, co již bylo vykonáno, důkladně seznamuji. K dalším krokům patří příprava řady pastoračních setkání a souvisejících záležitostí. Jako příklad takové již vypracované věci lze uvést volbu kostelů, ve kterých je v Roce víry možné v naší diecézi získat odpustky, tak jak je stanovil Svätý otec prostřednictvím Apoštolské Penitenciárie.

■ Co považujete v souvislosti s pastorační v litoměřické diecézi za nejdůležitější?

Díky třiletému studiu kanonického práva v Římě, kam mě vyslal otec biskup, ale i cestám do Spojených států a Kanady i jiných zemí se mi otevřela širší perspektiva vnímání církve, než je pohled jen „českýma“ očima, za což jsem nesmírně rád, protože církev je realita světová mající v různých zemích, ale i diecézích svá specifika. Často se, zvláště u nás, díváme kolem sebe, jako bychom byli středem světa, a naše obtíže, jako by jinde nebyly. To je mylná optika. Při zmínkách o našich problémech mi často lidé říkali: „Ale to je v každé zemi... a řeší se to tak a tak.“ Jinými slovy, pokud nás napadne nějaká věc, se kterou se v diecézi potýkáme, je celkem nasnadě, že už dávno jsou k tomu vypracovány metody řešení a že církev se tím zabývala. Je to jako u muziky. Máme dobře napsané „noty“, vždyť přicházejí od Ducha svatého, ale jde o to hrát podle nich správně a nevymýšlet vymyšlené, což ale neznamená, že bychom odložili osobní prvek, protože každý nástroj má svůj specifický hlas.

Preference důležitosti pastoračních činností v diecézi stanoví otec biskup, zde není třeba komentář. Osobně rád navštěvuji farní společenství a rodiny, protože ať se nám to líbí, nebo ne ony jsou základní jednotkou v diecézi a v nich se odehrává podstatná část života místní církve. V Římě nás učili rozeznávat rozdíl mezi tím, co je řádné a co je mimořádné. Lidem se často zdá, že to, co je mimořádné, je nějaká vyšší kvalita. To je omyl. Co je řádné, je kvalita na sto procent. Když vztáhneme, a to funguje všude na světě, tento princip na pastorační a konáme ji řádně, Bůh nám neodepře další milosti. Na Synodu o nové evangelizaci k tomuto tématu zaznělo od Svätého otce Benedikta XVI. jednoznačně: „Dělejte to, co děláte, a dělejte to pořádně.“

Ptala se Jana Michálková

Narodil se 31. prosince 1966 v Praze. V roce 1995 začal studovat v Teologickém konviktu v Litoměřicích, poté na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kterou zakončil v roce 2001. Na kněze byl vysvěcen o rok později. V letech 2002-2003 byl farním vikářem katedrály sv. Štěpána a také ředitelem Diecézního domu kardinála Trochty. V letech 2003-2005 spravoval farnost Děčín I. V závěru roku 2005 se stal sekretářem biskupa Mons. Pavla Posáda a od konce roku 2008 i biskupa Mons. Jana Baxanta. Byl rovněž tiskovým mluvčím litoměřického biskupství, členem rady Katolického týdeníku a kaplanem v Hospici sv. Štěpána, od roku 2007 šéfredaktorem diecézního časopisu Zdislava. V roce 2012 dokončil studium kanonického práva na Papežské lateránské univerzitě v Římě. Od září loňského roku byl jmenován biskupským vikářem pro pastorační. Od února letošního roku spravuje farnost v Libochovanech.

Deset let na jítravské faře

Na jaře minulého roku vznikla na Českém vysokém učení technickém v Praze, nejstarší civilní technické univerzitě v Evropě, Akademická duchovní správa (více informací nalezne čtenář na <http://ads.cvut.cz>). Možná se čtenář pozastaví nad tím, proč o této události informuje časopis litoměřické diecéze, když drtivá většina našich fakult a pracovišť sídlí na území Arcidiecéze pražské. Kdybychom chtěli být přesní, tak to není tak úplně pravda, protože jeden z ústavů Fakulty dopravní je v Děčíně, tedy na území Diecéze litoměřické. Nicméně to určitě nebyl důvod k napsání tohoto článku.

Důvod je jiný: malá vesnička na severu Čech, hluboko v Sudetech, jen několik kilometrů od prastarého Jablonného, takřka ve stínu dominikánského kláštera, založeného paní Zdislavou, patronkou kraje, patronkou Čech a především patronkou našich rodin, Jítrava, dříve Pankraz podle zasvěcení místního kostela. Sem,

na jítravskou faru, vzorně opatrovanou administrátorkou zdejší farnosti Ludmilou Holčíkovou, jezdíme už více než deset let. Zpočátku to byly především Velikonoce a také několik dní na konci zkouškového období, kdy jsme ve více či méně početných skupinách využívali dobrodruží zdejší fary. Časem se přidalo i slavení „vánočních svátků“ a silvestrů, ke kterým je nejen fara, ale také okolní krajina jako stvořená. Nejinak tomu bylo i letos, vlastně už vloni, nebo chcete-li na přelomu roku.

Pro realii neznalého čtenáře ale neuškodí trocha teorie. Tedy spíš historie. Akademická duchovní správa ČVUT v Praze, pro kterou se mezi studenty už vžilo familiární označení „ádeesko“ je sice stará sotva tři čtvrtě roku, ale má na co navazovat. S nástupem P. Vladimíra Slámečky na Fakultu elektrotechnickou ČVUT

v roce 1995 se naplno rozjela též činnost Poradenského střediska pro studenty v rámci této fakulty, kde záhy vzniká studentský vysokoškolský klub „Hovory o životě“. Jeho smyslem bylo vytvořit nejen partu mladých lidí, uvažujících o životě v trochu jiných dimenzích, než bylo a je obvyklé, ale též studentům přiblížit hodnoty, na kterých stojí naše civilizace. Tedy křesťanství. A od počátku byly nedílnou součástí klubových

Napsali jste...

aktivit výlety a nejrůznější více či méně duchovně laděné akce. Aktivita ještě vzrostly se založením Centra informačních a poradenských služeb ČVUT v Praze v roce 2003, jehož součástí od počátku byla a dosud je i duchovní poradna. A otec Vladimír v ní jako duchovní poradce.

Velikonoce, Vánoce, silvestr, ale i výlety během semestru, prázdninové akce v létě – to vše se mezi studenty setkalo s velkým zájmem. Snad i citlivě namíchaná směsice duchovního i světského programu, turistika, sport, legrace i hospoda, ale přitom všem třeba i společná modlitba breviáře, rozjímání v kostele či pravidelná mše svatá: snad i proto byly a jsou tyto akce vyhledávány nejen studenty věřícími, ale ještě v mnohem větší míře studenty nevěřícími, tápajícími, hledajícími. Zejména na ty se otec Vladimír ve své pastorační vždy zaměřoval, zejména k těm je také namířena velká část aktivit naší akademické „farnosti“.

Vánoce patří z pochopitelných důvodů k pastoračně nejdělejšímu období roku, a přece je jejich původní křesťanský obsah mnohdy překryt komercí nebo alespoň diskreditován. Umožnit našim studentům prožít nefalšované české Vánoce se vším, co k tomu patří, včetně nezbytného duchovního rozměru, to byl důvod, proč se tahle akce stala první aktivitou už na Vánoce 1995. Od té doby se „Vánoce na srubu“, v posledních letech pořádané na jítravské faře, dočkaly mnoha úspěšných repríz. Akce se koná z pochopitelných důvodů ještě v adventu; většinou o třetí či čtvrté neděli adventní. Nechybí tradiční výroba vánočních ozdob, zdobení stromečku, příprava štedrovecerní večeře nebo nezbytné dárky.

Vše je potom završenou půlnoční mší svatou a následnou oslavou narození Kristova. Pro mnohé z účastníků je to první dotek s duchovním rozměrem Vánoc, který ve svých rodinách často nezažili. Mnozí z účastníků prvních vánočních víkendů jsou už dávno otcové rodin, ale na svoje studentské Vánoce, prožité v našem společenství, stále rádi vzpomínají. V podobném duchu probíhá i oslava konce občanského roku. I zde je prostor nejen na výlety, občas i na lyžování (tomu letošní počasí alespoň na Jítravě opravdu nepřálo), i zde ale přijde ke slovu duchovní rozměr. Večerní děkovná mše za právě končící rok, následná adorace či půlnoční mše svatá, kterou vítáme nový rok. Co na tom, že v jítravském kostelíku, ostatně jako ve většině českých kostelů, je někdy mráz až praští. Nás všechny hřeje nejen mládí, ale především přítomnost Toho, který dává všemu našemu konání nezpochybnitelný smysl. Třeba trochu lidově, ale zato upřímněji, to vyjádřil jeden z účastníků letošního jítravského silvestra v dopise P. Vladimíru Slámečkovi OP: Ahoj, otče! Je to asi tím, že se moc nepohybuju v křesťanské společnosti, a proto asi nejsem tak uvyklý na dobro, které z vás vyzařuje. Snažím se udržet ten pocit z vás, který jsem si přivezl z hor. Tvá práce má velký smysl, jelikož tvá kázání a přítomnost dává člověku mnoho dobrého, pokud to chce vnímat a přijmout.

Ing. Ondřej Bruna

Verešovi děkují panu biskupovi za návštěvu

Manželé Jan a Zdena Verešovi jsou v Libochovanech na Litoměřicku známi jako věřící rodina. Osmělili se pozvat pana biskupa Jana Baxanta na Boží hod na návštěvu, pan biskup přišel a oni by mu za to rádi prostřednictvím Zdislavy poděkovali.

Foto Martin Davídek

Nápad dozrál na pouti na první pátek v prosinci 2012 v Doksanech.

Na tehdejší mši svatou vzpomínají: „Měli jsme s manželem pocit, že je to první naše mše, kdy se lidé na nás neřvali skrz prsty pouze jako na cikány. Cítili jsme se uprostřed rodiny.“ Při následujícím agapé na doksanské faře se dostali do biskupovy blízkosti. „Říkala jsem si, proč pan biskup nezajde mezi nás, chudé,“ usmívá se paní Zdena. Zanedlouho pan biskup přijal jejich pozvání. Verešovi vymalovali obývací, přizvali několik svých nejlepších přátel a členů rodiny, očekávali vzácného hosta. „Chtěli bychom mu poděkovat za to, že přišel mezi nás, že byl s námi,“ vzkazují a dodávají: „My, cikáni, potřebujeme Pána Ježíše, kterého pan biskup přináší. Naši nevěřící přátelé po návštěvě promodlili půl noci.“

Hana Němečková

Vyznamenání „Zlatou holubicí míru“

Za svoji patnáctiletou úspěšnou činnost v oblasti přeshraničních partnerství, projektů a kontaktů byla Brigita Janovská, dlouholetá dobrovolnice Oblastní charity Most, oceněna koncem loňského listopadu Zlatou holubicí míru, udělovanou za zásluhu o porozumění mezi národy.

Jedná se o ekumenickou iniciativu původem z Bavorska, paní Brigita Janovská ocenění převzala od poslance okresu Střední Sasko Ralfa Börnera. „Je to pro mě velká čest,“ říká oceněná. Jedenáct let je dobrovolnicí v Oblastní charitě Most, kde jí byly rovněž svěřeny mezinárodní vztahy, a je koordinátorkou deseti aktivních přeshraničních partnerství.

Mgr. Eva Čenkovičová, ředitelka Oblastní charity Most

Závěr roku ve Vysokoškolském společenství v Liberci

Od poslední zprávy, kterou jsme o našem Vysokoškolském společenství podávali, uběhl nějaký čas, ve kterém se událo několik, i když nevelkých, ale přece pěkných akcí.

Měli jsme možnost si například poslehnout a prohlédnout prezentaci jedné naší členky, která se vrátila ze studijního pobytu ve Francii. 28. listopadu 2012 jsme si společně připomněli konec liturgického roku neboli církevní silvestr. Tuto událost jsme oslavili zpěvem, hravými soutěžemi, modlitbou a také připitkem na závěr.

Předvečer svátku svatého Mikuláše jsme strávili sledováním poutavého filmového snímku s názvem Šarlatový a černý. Na našem předposledním setkání před Vánoci jsme se zamýšleli nad textem jednoho adventního kázání o zobrazování druhého příchodu Ježíše Krista. Poté jsme se v malých skupinách bavili o tom, jak vnímáme Vánoce, jak je a dobu adventní prožíváme a jaký je náš pohled na druhý příchod Krista.

Poslední středu před začátkem prázdnin jsme společně strávili již ve vánoční atmosféře a to předáním si drobných dáreků a zazpíváním koledí.

A i v novém roce stále platí pozvání do našeho společenství vysokoškoláků. Nebojte se a přijďte.

Lucie Kubecová, moderátorka Vysokoškolského společenství

Advent v podání žáků z bohosudovské školy

První adventní neděle se uskutečnila na Mariánském náměstí v Krupce celoměstská slavnost - Vánoční jarmark, na které se velkou měrou podíleli žáci a pedagogové Biskupského gymnázia, Základní školy a Mateřské školy Bohosudov.

Celá škola se na tento den předem dlouho připravovala, a to výrobou vánočních výrobků, pletením adventních věnců a pečením vánočního cukroví. Slavnost začala kostýmovaným průvodem Krupkou, v jehož čele jela Panna Maria na koni v Josefově doprovodu.

Po příchodu na náměstí se odehrálo představení podle předlohy Petra Kuby Betlémská noc, které vyvrcholilo narozením Ježíška. Následovala plejáda vystoupení dětí z místních mateřských škol a na samotný závěr se rozzářil vánoční strom.

Naši pracovníci zajistili jako každý rok dva stánky s výrobky žáků, ohrádku pro ovečky i s dovozem oveček, nově pak ukázkou starých vánočních zvyků - odlévání oliva, krájení jablíčka a pouštění skořápek po vodě.

Hned nato jsme slavili svátek svatého Mikuláše. Žáci z dramatického kroužku uspořádali v letošním roce několik mikulášských představení. První z nich proběhlo již 4. prosince v Domě s pečovatelskou službou v Dlouhé ulici v Krupce, druhý den přišel Mikuláš do mateřské školy a do dětského centra, a pak se vydal i do všech dalších tříd školy.

Druhou adventní neděli vystoupily oba pěvecké sbory a oba dramatické soubory na prostranství před obchodním centrem Fórum v Ústí nad Labem. Pěvecké sbory si připravily bohatý program pod vedením Mgr. Pechové a Mgr. Strojčové a bavily diváky spolu s představením Betlémská noc téměř dvě hodiny. Eliška Panchartková, studentka tercie, provázela vystoupení mluveným slovem a postarala se tak o propagaci naší školy. Atmosféra celého vystoupení byla umocněna padajícím sněhem a krásně nasvíceným okolím.

Třetí neděle byla opět v režii našich žáků. Oba pěvecké sbory uspořádaly důstojný a vánočně laděný koncert, který se uskutečnil v barokní bazilice Bolestné Panny Marie.

Celý advent byl zakončen ve škole vánočními akademiiemi, na kterých vystoupily děti od těch nejmenších po nejstarší žáky z gymnázia.

Bc. Mgr. Jana Pucharová, ředitelka Biskupského gymnázia, Základní školy a Mateřské školy Bohosudov

Nejmladší Charitou v litoměřické diecézi je Oblastní charita Šluknov (dále jen OCH Šluknov). Byla založena 1. června 2011

Mons. Janem Baxantem, biskupem litoměřickým, aby rozšířila sociální práci Římskokatolické farnosti ve Šluknově. Ředitelkou a statutárním orgánem OCH Šluknov byla jmenována 22. června 2011 Dr. Evelin Habel. OCH Šluknov je příslušná pro farnosti Šluknov, Království, Velký Šenov, Lipová, Lobedava, Dolní Poustevna, Mikulášovice a Vilémov.

Adresa: Farní 154, Šluknov
Kontakt: mobil: 602 236 279,
e-mail: info@charitasluknov.cz

Šluknovský výběžek dnes patří k sociálně nejslabším oblastem České republiky, je poznamenán vysokou nezaměstnaností, nízkou vzdělaností a chudobou značné části obyvatel. Těžká sociální a hospodářská situace se dotýká především Romů, jejichž podíl je odhadován na přibližně 700 z celkového počtu 5 600 obyvatel Šluknova. OCH Šluknov se věnuje především dětem a mládeži z těchto obtížných a znevýhodněných poměrů, ale i jejich rodičům a ostatním dospělým nabízí podporu v nejrůznějších oblastech.

Charitní dům

Kontakt:
T. G. Masaryka 611, Šluknov,
mobil: 602 236 279

Po dlouhém hledání a snaze nalézt odpovídající prostory především pro práci s dětmi mohla OCH Šluknov v lednu 2012 zakoupit od města Šluknov dům za zvýhodněnou cenu. „V den, kdy jsme museli odevzdat nabídku, se téměř zázračně shromáždily na našem účtu finanční prostředky přesně ve výši kupní ceny domu,“ vzpomíná ředitelka Charity Eva Habel.

Dům stojí v ulici T. G. Masaryka ve Šluknově nedaleko centra blízko škol, sídliště a parku. Park je velmi důležitý, neboť k domu patří jen vel-

mi malá zahrada. „První patro bylo opraveno ještě před koupí samotným městem Šluknov, takže jsme zde mohli koncem února 2012 začít pracovat, tedy ihned poté, co skončily třeskuté mrazy, které nám poškodily rozvody vody,“ vysvětluje paní ředitelka.

Pro další opravy jako odvlhčení přízemí, obnovu střechy, zateplení nebo stavbu sociálních zařízení apod. se čeká na stavební povolení. „Doufáme, že jej získáme brzy, abychom mohli v roce 2013 pokračovat s rekonstrukcí. Potřeba dalších prostor je velká. Stávající čtyři místnosti, které momentálně můžeme využívat, nám již nestačí,“ popisuje současně podmínky charitních služeb ve Šluknově paní Habel.

Dětské centrum Ambrela

1. června 2012 oslavila šluknovská Charita své první narozeniny. U této příležitosti byl oficiálně zahájen provoz Dětského centra Ambrela, které bylo požehnáno generálním vikářem P. Stanislavem Příbylem. Součástí Ambrely je také Předškolní klub.

Zahájení provozu Oblastní charity Šluknov. Zleva ředitelka OCH Šluknov Dr. Evelin Habel, ředitelka DCH Litoměřice Růžena Kavková, starostka Šluknova Mgr. Eva Džumanová, generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR.

„Díky podpoře MŠMT z dotačního programu na podporu integrace romské komunity pro rok 2012 jsme se mohli předškolním dětem věnovat plně tři dny v týdnu. Zbylé dva dny doplnila společnost CEDR. Díky spolupráci s touto organizací jsme navíc získali podporu terénního pracovníka, který děti přivádí do klubu nebo odvádí domů,“ říká paní Kamila Svobodová, sociální pracovníce šluknovské Charity a dodává: „Pevně věříme, že tento smysluplný projekt MŠMT opět podpoří a my bu-

deme moci zaměstnat vychovatele, vzdělaného v Montessori pedagogice, kterou považujeme za optimální podporu pro děti ze znevýhodněného prostředí.“

Významnou předností Předškolního klubu je malá skupinka žáků (max. 10 dětí). Sociální pracovníce tak může lépe naplňovat individuální potřeby jednotlivých žáků, což je pro děti z často sociálně nepodnětného prostředí velmi důležité. Předškolní klub je bezplatný, pro děti je připravena svačina a pití po celou dobu návštěvy.

Děti z Předškolního klubu.

Od pondělí do čtvrtka odpoledne je centrum Ambrela otevřeno dětem od 6 do 16 let. Jelikož zájem o odpolední program je velký (cca 45 dětí), jsou děti rozděleny do skupin. Pondělí je rezervováno děvčatům, středa chlapcům. V úterý může přijít každý a čtvrtek je vyhrazen speciálním aktivitám, jako jsou výlety, pečení, divadelní zkoušky (např. o životě sv. Martina), nebo slavnostem (sv. Mikuláš, Vánoce apod.). Program je pochopitelně zajímavý i ve všedních dnech. Děti hrají hry nebo něco vytvářejí na šicích strojích, které jsou velmi oblíbené u děvčat, ale kupodivu i u chlapců. Cílem Centra je nyní prodloužení otvírací doby, aby mohly docházet také děti, které mají odpolední školu.

Program Domácí úkoly

Školákům nabízí Charita od pondělí do čtvrtka mezi dvanáctou a čtrnáctou hodinou pomoc s domácími úkoly a školní přípravou. Nabídka je spojená s obědem ve školní jídelně, který finančně zajišťuje prostřednictvím sbírek bavorský kněz P. Lauermann. Momentálně je do programu

zapojeno 16 dětí, takže je program plně obsazen. „Věnujeme se dětem intenzivně a výsledky tomu odpovídají, což potvrzují také učitelé těchto dětí na základních školách,“ hodnotí činnost programu paní Svobodová.

Práce s rodiči

Pokud má být práce s dětmi efektivní, je nezbytná i práce s rodiči. Rodiče jsou zváni na přednášky týkající se aktuálních témat, jako je např. hygiena nebo na společné akce s dětmi, jako je kupříkladu výroba adventních věnců.

Výroba adventních věnců.

Od listopadu 2012 nabízí Charita rodinám prostřednictvím sociálního pracovníka také poradenství. „Poradenská činnost je velmi důležitá, neboť právě „sociálně slabší“ lidé se často neumějí bránit, pokud je vůči nim někdo nespravedlivý, nebo jsou-li obětí podvodu,“ vysvětluje paní ředitelka.

Charitní šatník

Adresa:
Dr. Milady Horákové 442, Šluknov

Šatník funguje již od června 2010. Na začátku jej provozovala farnost,

od června 2011 funguje již pod OCH Šluknov. Veliký dík patří především Lence Deňové a Zdeňku Lebedovi, kteří poskytli ve svém domě prostory. Nejen že propůjčují prostory bezplatně a vydrží všechny těžkosti, které takový „obchod“ v domě přináší, ale navíc se sami o provoz šatníku starají. To vše jen proto, že chtějí pomáhat druhým.

Přestože je šatník docela daleko od sídliště a lidé, kterým slouží, nemají auto, přestože je otevřen jen jeden den v týdnu (vždy v pátek od 14 do 16 hodin), čísla mluví jasně. „V roce 2011 pomohl 85 rodinám v hmotné nouzi nebo jiné tíživé situaci, rozdalo se více než sedm tisíc kusů věcí a v roce 2012 bude výsledek podobný,“ hodnotí činnost šatníku paní ředitelka a dodává: „To vše by bylo možné považovat za úspěch, kdyby nepřevažoval smutek z toho, že tolik rodin žije v tak hrozných podmínkách.“

Charitní šatník, Lenka Deňová (vpravo) a Dr. Evelin Habel (vlevo).

Potravinová pomoc

Pro lidi v krizové situaci, kterých bohužel není málo, připravuje Charita trvanlivé potraviny. Potřební lidé se

často velmi stydí a stává se, že ani sami o pomoc nepožádají. O rodinách, které se do tíživé situace dostaly, se Charita dozví od pracovníků města nebo od stávajících uživatelů. Důvody chudoby jsou různé. Lidé mají dluhy, musí platit vysoké nájemné nebo drahé služby, někteří onemocněli, jiní byli vyřazeni z evidence úřadu práce, vždy to však pocítí celá rodina. „Snažíme se lidem v takové situaci pomoci. Především chceme předejít odebrání dětí z rodiny kvůli nedostatku jídla,“ vysvětluje ředitelka Charity.

Poděkování

„Na začátku naší činnosti nám nebyly poskytnuty žádné veřejné prostředky. Kromě Předškolního klubu, který je podpořen z MŠMT z programu na integraci romské komunity, jsme všechny akce, zaměstnance, realizaci nezbytného ústředního vytápění a další náklady hradili z podpory organizací Renovabis, Ackermann-Gemeinde a mnoha velkorysých soukromých dárců. Vám všem za to patří veliký dík,“ uzavírá paní ředitelka.

Šití na stroji je velmi oblíbené.

www.charitasluknov.cz

Připravila Edith Kroupová,
DCH Litoměřice

Oblastní charita Most zahájila nový projekt

Koncem listopadu loňského roku zahájila Oblastní charita Most nový projekt „Sociální atlas Euroregionu Krušnohoří/Erzgebirge“. S podporou Evropského fondu pro regionální rozvoj Cíl 3/Zeil 3 vznikne novelizovaný praktický průvodce prostředím sociálních služeb v českosaském příhraničí.

Německým projektovým partnerem je Lidová solidarita oblastní svaz Freiberg a společnými silami bude pořízen dvojjazyčný produkt umístěný na webu euroregionu. Obsahovat bude mj. seznam poskytovatelů sociálních

služeb a úřadů, zabývajících se sociální problematikou, jakož i legislativní rámec na české i německé straně Euroregionu Krušnohoří/Erzgebirge. Jeho součástí bude i propagační kampaň a informativní skládačka.

Projekt byl zahájen v Mostě a dále se projektový tým schází každý měsíc střídavě na české a německé straně. Plánovány jsou dva mezinárodní workshopy, a to v květnu, kdy bude odborná i laická veřejnost s projektem seznámena v Mostě, a v září v saském městě Flöha.

Brigita Janoušková

Noc kostelů 2013

V pátek 24. května 2013 se opět otevrou dveře sakrálních památek v celé České republice, aby poodkryly krásy křesťanské kultury a umění. Přípravy na další ročník Noci kostelů, jehož motto zní: „Potom už nebude den ani noc, ale v čase večera bude světlo.“ (Zach 14,7), právě začaly.

V loňském roce se v litoměřické diecézi zapojilo do Noci kostelů 169 církevních objektů, které návštěvníkům nabídly téměř 800 programů. Také

v roce letošním budou mít zájemci možnost poznávat významné rysy křesťanských církví a jejich rozmanitost, mohou se obdivovat výtvarnému a architektonickému umu našich předků.

Máte-li zájem stát se součástí Noci kostelů, akce, která již překročila hranice několika států, můžete se od této chvíle přihlašovat. Stačí pouze, když duchovní správce farnosti nahlásí koordinátorce akce pro litoměřickou diecézi:

- **název kostela, obec, okres, kraj**
- **kontakt na editora programu (jméno a e-mail)** - editor se stará především o editaci programu a informací na webových stránkách Noci kostelů a je v kontaktu s koordinátorem.

Kontakt na koordinátorku pro litoměřickou diecézi:

Ing. Kristýna Solníčková, MBA, tel.: 731 402 553 nebo solnickova@dltm.cz

Upozornění

Programy nejsou vytvářeny na diecézní úrovni, ale připravuje si je každá farnost a společenství samostatně dle svých možností. Objekty mohou být do Noci kostelů přihlášeny pouze se souhlasem místního duchovního správce, který musí být rovněž seznámen s připravovaným programem (nejlépe přizván k jeho tvorbě), neboť je jeho garantem. Toto se týká nejen objektů v majetku církve, ale především také staveb, jejichž vlastníky jsou jiné instituce (město, muzeum apod.). Právě u těchto objektů je obzvláště důležitá vazba na duchovního správce, aby byl zachován duchovní rozměr celé akce.

Bližší informace a fotografie z minulých ročníků Noci kostelů naleznete na adresách: www.nockostelu.cz a www.dltm.cz/noc-kostelu-2012

Ing. Kristýna Solníčková, MBA, fundraiser biskupství

Vychází publikace o katolické církvi v České republice

Knižní publikaci s nejaktuálnějšími údaji o životě katolické církve v České republice vydává v těchto dnech Česká biskupská konference ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím.

„Tato publikace si neklade za cíl přesvědčovat o úspěších církve. Předkládá svědectví o živoucí instituci, kterou Římskokatolická církev je,“ říká v úvodním slově předseda ČBK kardinál Dominik Duka. Podle jeho slov se tak čtenáři dostávají do rukou přehledná práce o současném životě i organizační struktuře zdejší Římskokatolické církve, která volně navazuje na tzv. Bílou knihu o církvi.

Čtenář v informační publikaci získá kontakty na jednotlivá biskupství (včetně znaků a personálního obsazení), seznámí se s církevními hnutími i přehledem mužských a ženských řeholí a kongregací. Ačkoli je publikace věnována katolické církvi v České republice, nechybí v ní ani základní údaje o světové církvi v čele s papežem Benediktem XVI.

Publikace je k dostání v síti Karmelitánského nakladatelství. Přehled knihkupectví naleznete na adrese: www.kna.cz/prodejny. Publikaci lze přímo objednat i na internetu (www.ikarmel.cz) na adrese: zasilky@kna.cz

Ve Zdislavě 2012/09 a 2012/10 jsme na str. 24 zaměnili jména dvou uvedených světců. Informace poskytl Odbor památkové péče Biskupství litoměřického. Ve Zdislavě č. 9 mělo být správně uvedeno: sv. Voršila a sv. Barbora, v č. 10 sv. Dorota a sv. Kateřina. Za chybu se našim čtenářům omlouváme.

Doplňující informace k článku o farnosti Semily (Zdislava 2013/01):
Autorem fotografie na str. 7 je pan Pavel Jakubec.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 2. 2. 10.00 hod. Setkání se zasvěcenými osobami, katedrála sv. Štěpána, rezidence, Litoměřice
- 10. 2. 10.00 hod. Novosedlická pouť k sv. Valentinu, Novosedlice
- 13. 2. 7.30 hod. Zahájení postní doby, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 17. - 23. 2. Exercicie, Vranov
- 27. 2. 15.30 hod. Setkání koordinátorů Noci kostelů, biskupská kurie, Litoměřice
- 28. 2. 9.30 hod. Vikariátní setkání, Mcely

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSr

- 2. 2. 10.00 hod. Setkání biskupa se zasvěcenými osobami - účast, katedrála sv. Štěpána, rezidence, Litoměřice
- 7. 2. 10.00 hod. Umělecko-technická rada kurie, Litoměřice
Setkání generálních vikářů, Arcibiskupství pražské, Praha
- 14. 2. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice
- 20. 2. 10.00 hod. Schůze okrskových vikářů, biskupská kurie, Litoměřice
- 23. 2. 15.00 hod. Zádusní mše za prof. Miroslava Zedníčka, Liběšice u Litoměřic
- 25. 2. 10.00 hod. Vikariátní konference libereckého vikariátu, biskupská kurie, Litoměřice
- 27. 2. - 1. 3. Jednání o ekonomickém plánu diecéze, Špindlerův Mlýn
- 28. 2. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice

- v roce 2013 bude vydáno 10 čísel
- jeden kus stojí 20 Kč

objednávky a distribuce:

Vydavatelství IN, s.r.o., z Jablonce nad Nisou.

Kontakt:

- e-mail: zdislava@in.cz
- tel. č.: (+420) 775 598 604

Časopis Zdislava si můžete objednat také písemně na adrese: **Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, Litoměřice 412 88**, elektronicky na adrese: zdislava@dltm.cz, případně telefonicky na čísle: (+420) 416 707 536.

platby:

Od 1. ledna 2013 je předplatné účtováno na dobu jednoho roku, tzn. 12 po sobě jdoucích měsíců (tj. 10 čísel x 20 Kč rovná se 200 Kč)

Vše, co bude zasláno nad rámec této částky, bude považováno za finanční dar určený na pokrytí nákladů spojených s vydáváním tohoto časopisu. Na tento dar je možné vystavit na základě žádosti dárcе potvrzení o poskytnutí daru církevní právnické osobě.

Litoměřický biskup Jan Baxant navštívil na Štědrý den pacienty a personál litoměřické nemocnice.

Vánoční setkání litoměřického biskupa s bohoslouci, kteří studují za litoměřickou diecézi.

Foto: R.D. Martin Davídek

Přelom roku 2012 a 2013 obrazem

Výroční den zjevení Panny Marie ve Filipově, mše svatá 13. ledna 2013. Foto: Petr Wittgruber

Návštěva nemocnice.

Děkan József Széliga žehná Betlémské světlo na nádraží v Litoměřicích.

Část ostatkové ampule s relikviemi, která byla objevena na konci listopadu loňského roku v klášteře v Kadani. Foto: Mgr. Lukáš Gavenda

Andělé

z cyklu fotografií P. Stanislava Přibyla

